

TVRCO GRAE-
CIAE LIBER
S E X T V S:

BATRACHOMYOMACHIAM HOMERII,
à Demetrio Zeno Zacynthio, vulgari lin-
gua Græca conuersam : item que Carmina
quædam Græca Crusiana, à Symeone Ca-
basila Hierodiaceno, Constantino-
poli vulgariter exposita, con-
tinens:

Græcè & Latinè à MARTINO CRVSIO, in Aca-
demia Tybingensi V. L. Professore, editus,

*vnà cum proluxa eiusdem Crusii in Batrachomyomachiam Præ-
fatione & Annotationibus.*

Φιλομαθής καὶ βιβλιόπώλης.
 Φιλο. Μὴ νάχαις τίποτες βιβλίονέονάμα πη
 λήσης;
 Βιβλιό. Ναι, ἔχω εἷνα ὄμορφος: κείδες το ἀνο-
 ρίσης.
 Φιλο. Εἰπέεσ με, πῶς τὸ λέγασσι: πτόρεσ δ' ἐμὰ
 διάζω. ἔχω δ' ἄλγία σπυδακλική: δ' ἐν σέ-
 κω, να διαβάζω.
 Βιβλιό. Ομήρεσ τε σοφότερεσ βατραχομυο-
 μαχία.
 Φιλο. Δὲν κάμνη τ' ἔτο γιατιμέ, ἐπιμελεῖ βα-
 θείαι.
 Βιβλιό. Μάλλον μηλεῖ ἀπλῆστατα, γιατί ἔμε-
 τω γλωττήθη: καὶ δὸπο' εἴχομε ἔμμετρον τόρεσ
 ἐρημαρίσθη.
 Φιλο. Σερεῖμα ἔναι; τὸ λοιπὸν δ' ὅσ με π, μὴ ναρ
 γήσης: καὶ ἔπαρε με εἰς αὐτὸ, εἰ π ἐσὺ ὀρί-
 σης. Ἀλλὰ ἔτ' ἔτο σερωτῶ τ' ὄρα κάλω σε, πέ-
 τω: τίς εἰς τὴν ῥήμα τόβαλε, καὶ μεταγλώ-
 τήσε τὸς;
 Βιβλιό. Ἐδρεῖσ του, καὶ γνωρίζησ τὸν: Φίλ
 σ εἶναι κείν. Ἐναι δὸπο' τὴν ζάκωδου;
 Δημήτριε ὁ Ζην.

ANNOTAT.

Νάχαι, pro ναίχαισ. Κείδες το, καὶ ἴδιε τ' ἔτο. Αναρίσης;
 ἰανὸ ὀρίσης, si mandas. Γιατιμέ, ὑπέρ ἐμῶ, pro me. Για-
 τι. Διότι Σί, pro is, si me eis, ἔττω, εἰπέτο, τόβαλε, τὸ
 ἔβαλε.

STVDIOSVS ET BIBLIOPOLA,
 interprete Mart. Crusio.

Stud. Num habes aliquid libelli noui, ut mi
 hi vendas?
 Bibliop. Ita, habeo quendam pulchrum: in-
 spice, si vis.
 Stud. Dic mihi, quomodo nominatur: quia
 nunc non est mihi otium. Habeo negotiū
 serium, festinatione indigens: non ma-
 neo, ut legam.
 Bibliop. Est Homeri sapiētissimi, Ranarum
 & murium pugna.
 Stud. Non facis is ad mentem vsūm, quia lo-
 quitur aliē.
 Bibliop. Imō loquitur simplicissimē, quia est
 in nostram linguam translatus: & ē ver-
 su artificioso, nūc ad Rhythmos collatus.
 Stud. In Rhythmis est? Ergo da mihi ipsū,
 nec cunctare: & accipe a me pro eo, quod
 cuius precium tū cōstitueris. Verūm hoc
 te interrogo: oro te, dic hoc: quis ad Rhy-
 thmos illū contulit, & interpretatus est?
 Bibliop. Scis ipsum, nosti ipsum: amicus tuus
 est ille. Est ē Ζαζυνηος, nempe Demetrius
 us Zenus.

ANNOTAT.

Demetrius huius Zeni opcrā & dexteritate, ex-
 cusus est Venetijs ἀλέξανδρος ὁ μακεδὼν (liber de
 Alexandri M. rebus gestis, Versibus Policitis) anno
 1529. quem mihi 10. Maij, 1564. Patauio Tybingan
 M. Engelbertus Milander misit.

B. A.

BATRACHOMYOMACHIA, EN KOINH γλώσσῃ.

BATRACHOMYOMACHIAE MIXOBARBARAE CONuersio, per Martinum Crusium, V.L. Professore Tybingæ.

I. Proœmiũ

σὺ γὰρ, Πρὸ τῆς ν' ἀρχήσω, δέομαι τῶν ὑψίστων τῶν δία:
ναμ' ὄποις εἴλη θεοῦ βῆς σὺ τῶν τῶν ἰσθρα,
ταῖς μέσας, ὅπως κατακίρως ὄρη τῆς ἐλικῶνος:
γιατὶ ἐγὼ δὲρ δ' ἰώμαι, να λογαρίασω μόνον
μάχῃ τῶν πλυτῶν ἔρχονται ἰσχυρῶ τῆς αἰρη:
ὅποιον θεὸς λογιζέται, κ' θεῶν περικύβητος.
ἔλας λοιπὸν ὡς θεοῦ ἀλλῶ (να χεταί τῶν ὑγίασας)
5· εἰς νῆρ καὶ λαί να βάλῃτε, να ναιξέτε τι φθίασας:
να κέσπετε, να εἰσὶ αφορμὴ οἱ παντικοὶ ἐποικίαν
εἰς βορθακίαν μαχίαν πολλήν, κείς πόλεμον ἐμ-
πῆκαν:

I I. Narratio.

1. quasi πρόλογος. Mus sitibundus ad paludem uenit. Rana percontatur, quis tu sit: & si uera dicat, munera pollicetur.
Εἰς τὴν κερῶν ὁ ποντικὸς ἤβρεθ' ἰσθρα,
γιατὶ τῆς γάτας ἐφ' ὑγεικῆ τῶναι διψασμῆναι.
κείς λίμνην ῥίαν τῶν τῆσε, τῶν δ' ἴφαντα ναυγάλη:
καὶ τὸ πηγῆν τε βρεξέμεν ὄρη μὲν γάλη.
ὁ βορθακίαν τῶν ἐρωπεί: ζέμεν, πῆναι ἴσῃ:
καὶ πόθον ἤλθες ἐδ' ἀπ' αἰ: με μὲν φιλία πῆσε.
εἰπές με τῶν ἀληθείαν: τίς ἐναὶ ὁ γονήσας:
καὶ μή με κελψῆς τίποτες, τοποῖσας εἰ δ' ἰκοίσε.
κίαν σὺ γινώσκ' ἀληθινόν: θεὸς ἔχει τῶν φιλία με:
καὶ να σὺ μὲν ἀσσο, να εἰδῆς ὅλλω τῶν κατακίαν με.
καὶ φιλικά χαρῆσματα ἐγὼ να σε χαρῆσω:
καὶ, να σε πρέψω, τί σὺ σε, πῆναι ὁ μωρὸς ὁπίσω.
τῶν λίμνην τῆ τῶν, πῆ θορῆς, ἐγὼ τῶν κυρῶν:
6· ὅσον βορθακίαν, ὅπῃ νῆ δ' ὄλλω, ὅλλω ὅσον βασιλῶν:
Φυσὶ γναθου με κερῶν ζοσι. να πῶ καὶ τῶν πατέρω,
τίς ἐναὶ, πῆ με γέννησε, καὶ πῆναι ἡ μητέρα.
πῆλὸν τὸν ὀνομάζοσι: καὶ κείνῳ, ὕγροσία.
οἱ δύο μαναθρῆψασί, με ἄλλα ὅσον παρῶν,
7· ὅσον ῥιδανὸν τὸν ποταμὸν. ὅκῃ ἐγνωρῆσῃ καὶ,
ἀλλήλως ἐφιλῶν τῆσαν, καὶ τότε εἰς μιχθῆσαν,
ἐμὲνα τότε ἐγέννησαν εἰς ποταμὸν τῶν χείλη.
εἰπέ καὶ σὺ τὸ γένον, σὺ καὶ να γινώμε φίλοι:
γιατὶ καὶ σὺ με φαίνεσθε κατὰ τῶν θεῶν,
8· ἀπὸ μορφία καὶ δ' ἰώμαι, να εἰς βασιλείαν.
Τότε τῆς ὄποις κίθησε ὁ ποντικὸς, καὶ εἶπε.
9· ἀτὰ ζητῆς τὸ γένον, με: τὸ ὀνομά τῆ λαίπε.
10· τοῖς πῆσι σὺ να φαίρῃ, ὡσῖας καὶ ὄρωπης:
τοῖς πετῆνοῖς τῆς ἔραν, θεοῖς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις:
ὁμῶς

Se, Regem Ranarum esse: & Physignatum uocari. Parentes suos indicat.

Superba re sponsio mu tis.

Antequam incipiam, precor summum Iouem:
ut mihi mittat adiurices ad hanc historiam,
ipsas Musas, que habitant in monte Helicon:
quia ego non possum recensere solus
pugnæ turbulentam fortis Martis:
qui Deus censetur, & diuinus iuuenis.
Oēs proinde hortor (ita habeatis sanitate uestram)
animo probe ut mandetis, ut aperiat aures ue
ut audiat, ob quã causã Mures excitauerunt (stris
Ranis pugnam magnam, & bellum iniuerint:
& homines imitati sint, priscos illos uiros
(sicut id dicitur, & canitur) formidabiles illos
Quodã tempore Mus inuētus ē sudore fluēs, (Gigãtes.
eò quòd felem fugeret: & erat sitibundus.
Atq; ad paludẽ descendit, sitim suam ut educeret:
& mentum rigauit cupiditate magna.
Rana eum interrogat: h̄ spes mi, qualis es?
Vnde uenisti huc? Mecum amicitiam fac.
Die mihi ueritatem: quis est parens tuus?
Nec me cela quicquam, quid fecerint tui.
At, si te cognouero ueracẽ: habebis amicitiam meã:
& te introducam, ut uideas oẽ domiciliũ meũ.
Etiam amicabilia dona tibi donabo:
& quòd te reducã, p̄mitto tibi, rursum ulterius
Paludi huic, quã uides, ega dominor: (retro.
Ranis, que sunt h̄ic, cunclis Rex presum.
Physignatum me appellant. Quin dicam et patrẽ,
quis sit; qui me genuit, & que sit mater.
Peleum, illum nominant: & hanc, Hygrastiam.
Hi duo me educarunt, cum alijs suis liberis,
ad Eridanum flumen. Illic noti fuerunt,
Inter se amauerunt, & tunc misli fuerunt.
Me tunc genuerunt ad fluminis ripas.
Dic etiam tu genus tuum: & sic me amici;
Propterea quod & tu mihi uideris ex aspectu,
è forma & uiribus, obtinere Regnum.
Tunc ei respondit Mus: ac dixit.
Quid queris genus meum? Nomen meũ omitte.
Omnibus est notum, Asia & Europa.
uolucris cœli, Dũs, atq; hominibus.

Attamen

ὄμοιος, ἀθέλης καὶ πόλης, εἰς θύμησιν αἰέχεις
 τὸ ὄνομα δ' ἔγχευς μὲν, καὶ σὺ νατὸ κατ' ἔχεις:
 μετὰ χαρῆς ναστὸ πῶ. ἄκχεε, πῶς καλῶμαι.
 ψυχάρπαγα μελέγχεσι, καὶ δ' αὖ τὸ ἀπαρνεύμαι.
 υἱὸς δ' ἔμεγαλόψυχα ἤμαι δ' ἦ ψωμοφάγος:
 ὅπῃ τὸ γένητα μακρὴ παρ' ὀμοίου δ' ἔτραγα.
 ἢ μήτηρ μόν' ὀγυονική, τὴν κράζεν λειχομούλη.
 τ' ἄλλοι κ' αἰετὸν δ' ἔλακε) κατὰ σπρην εἰς τὴν χεῖλη
 τῆ λαρδοφάγα δ' ἰριγὸς λέγε) θυγατέρα.
 ἐκείνη μέφερε εἰς Φῶς, καὶ τ' γλυκῶν ἀέρα.
 κείσε καλύβη μέκαμε, ὅχι μ' ὀλίγον κόποι:
 καὶ μέγρε φαῖς μ' ἀνάβρεψε, ὅπῃ γιγνέται ἀνθρώπων.
 μεσούια, μεκαρῦδ' ἰα, καὶ μετὰ λειχοκάρια:
 καὶ μεκαλὰ ἀμύγδαλα, ἐκείνα τὰ καθάρια.
 καὶ τρεῖς ἄλλα περὶ ὀσά γεμίζω τὴν κοιλία μιν.
 καὶ πῶς ἐσὺ φουσίγναθε, ναέχεις τὴν φιλία μιν:
 πῶς δ' ἐν ὀμοίᾳ δ' ἢ φουσίμας εἰς σκαυέναν τρέποις
 ἢ ἐδ' ἰη μὲν δ' ἰα δ' ὀμοίαναι τ' ἀνθρώπων.
 ἐσὺ τὸ ὕδωρ καλοικης, καὶ κ' εἰ αἰὴ ζῶσθα:
 ἐκ δ' ἔνευ τὰ βότωνα γίνε) ἢ θρεφῆσθα.
 ἐγὼ, εἰπέσαι βεῖσκον) σὺ σπύτια τ' ἀνθρώπων:
 ἀπ' ὅλα τρέγω θ' ἀρετὰ, χωρὶς καίνεαν κόποι.
 δ' αὖ μελανθάνει τὸ ψωμὴ τὸ καλὸ ζυμομένω:
 καὶ δ' ὄμορφοι φαλαγγίον, μεμέλι γενναμείω.
 καὶ δ' ἐκαλαῖς ἀγρόπιτες, οἱ πολλοὶ σκαυμάτις:
 καὶ δ' ἐκείναις οἱ λεικοαῖς, ὅπῃ γιγνέται χαρῆτες.
 καὶ δ' ἐνεόπηκτον τυρῆ, πῶς καί μιν μετὰ γάλα:
 καὶ δ' ἐμυζήθραϊς ἀπαλαῖς, καὶ τὰ τυρῆ τ' ἄλλα.
 35. δ' αὖ μελανθάνει γλυκίσμα, ὅπῃ λοιτ' ἀραπῆσι:
 καὶ οἱ ἄραβιοι θεοὶ ἀπ' αὐτῆς τὸ πῶσσι.
 καὶ δ' ἄλλα, ὅσα φαγητὰ, πῶς ἐράζεν μετὰ κάλια
 εἰ μὲν γένοιτο: πῶς δ' ἔβρουσι, καὶ καὶ σπύτια κάλια!
 καὶ μέσσι σάυτα βάνησι τὰς κάλιες μεροδῖες,
 πῶς φέρην ἐκ τῆς ἰντία, καὶ κάμνον δ' ἐτυσίτες.
 ἐγὼ εἰς μάχαις ἔτυχα: δ' ἐμ' ἐφυγα ποτὲ μόν
 τὴν θάλαττον: πῶς μελεταί, ἢ ἀλθῆ ἐκ τῆς πολέμου.
 καὶ χεῖρα ἀνένω πέπτετες: δ' ἐμ' ἐτρέχω σὴν σκῆβέλα:
 ἀλλὰ κείνους ἐσμίχομε: ὅσῃ γιγνέται πῶς ἐφέλα.
 40. καὶ νασοῦ πῶ περσότεροι ἀνθρώπων δ' ἐμ' ἐβῆμε.
 καὶ τῶ τ' αὖ ἀληθινῶ, καὶ δ' ἐμ' ἐπαινεῖμε.
 ὑπαγω εἰς τὸ ἐρώματτον, ἐκεί, ὅπου σκαυμάττον:
 δ' αὖ καὶ ἄνω τὸ δ' ἀκτυλο, καὶ δ' ἐμ' ἀνανοῶσται.
 δ' αὖ καὶ ἄνω καὶ τὴν φθέρναττον: τίποτε δ' ἐμ' τὸ χεῖρην:
 ἐμὴ κοίματται νόσημα, τόσῃ τρεχαλίση.
 ἀπὸ σκαυ βεῖσκονται σὺ γλῶ, τίποτε δ' ἐμ' τὰ πῶσω:
 τὸν γάττον, καὶ τὸν γέρακα, πῶς ἰατῆ σὺν τρεμάσω:
 καὶ κείνῃ τὴν ξυλόγαττον, ὅλοιμοις τὴν μισῶμε.
 μετ' ὄλομ δ' ἰδῆ θάναττον: γιὰ τῶ τὴν φεβῆμε.
 45. τὴν γάττον ὅπῃ τὴν εἰδῶ, καὶ κεί πῶ τὴν χεῖρην ἴσω:
 ἀπὸ τῶ φόβου μ' ὀρχήσθαι, καὶ δ' ἐμ' ἐναξέφυγῆσθαι.
 καὶ δ' αὖ καὶ κείσε χαζομε: τὸ πῶς νατῆς γλυτόσω.
 καὶ ναβῶ τρεῖς πα κεί κοντῆ, να ὅσω νατῆς πῶσω:
 μή-

Attamen, si vīs & desideras, in mente ut habeas
 nomen generis mei, & ut id retineas:
 libenter tibi dicam. Audi, quomodo vocer.
 Psicharpagem me dicunt, nec id nego.
 Filius magnanimi sum Troxarta:
 cui est barba longa, sicut Hirci.
 Mater mea est nobilis, quam vocant Leichomyliā.
 Maiore parte tēporis reperitur albiſſima labijs.
 Pternoiroctla Regis dicitur filia.
 Illa me tulit in lucem, & in dulcem aevem.
 Atq; in tugurio me edidit, haud cum paruo labore:
 & cibarijs me educavit, quae sunt hominum.
 Ficus, iuglandibus, & anellanis:
 nec non bonis amygdalis, illis exquisitis.
 Nunc etiam alijs optimis impleo ventrem meum.
 Quō uerō tu, Physignathe, habeas amicitia meā:
 cum non congruat natura nostra ullo modo?
 Mea dicta similis est dicta hominum.
 Tu aquam incolis, & ibi est uita tua:
 ex aqua herba sumi alimonium tuum.
 Ego, quacumq; inueniuntur in domibus hominum
 de his omnibus comedo fidenter, absq; ullo nego
 Non me lateat panis bene fermentatus: (110.
 nec pulchra placenta, melle facta.
 Nec bona ouorum frustula, multo sesamo parata:
 nec ille alba particula, qua sumi saccaro condita.
 Neq; recens coagulatus caseus, quē fecerunt è lacte:
 nec Laconici casei delicati, & casei alij.
 Non me lateat dulciarium, quod omnes appetunt:
 & caelites quoq; omnes desiderant.
 Neq; alia, quacumq; uesca, qua coquuntur in ollia
 coci: qui artem sciunt, parantq; illa melius:
 & in ijs ponunt meliores odores,
 quos afferunt ex India, & faciunt aromatibus.
 Ego praeterea inter sui: haud fugi unquam
 mortem: quae timetur, ne ueniat è bello.
 Et opus mea opera si est uspiam: non ego ad scutellā.
 sed illis immisceor, q; sunt in primo equestri ordine.
 Atq; ut tibi dicā plura: scias, q; hominē nō metuam.
 Hoc, uerum est, nec id tamen glorior.
 Vado in stratū eius, illo, ubi cubat:
 mordeo ipsum in digito, nec animaduertit.
 Mordeo & calcancum eius: haud unquam id curat:
 sed dormit suauiter, ita ut stertat.
 Quacumq; inueniuntur in terra, quicq; ca non curo:
 felē tantum, & accipitrem, supra modum tremo.
 Et illud notūm decipulum, cum est nos odimus.
 Dolo dat mortem: ideo illud horreo.
 Felcū ubicumq; uideo, & ubi ubi animaduerto:
 praeterea eo uenio, serē ut exanimet.
 Itaq; huc & illuc respēto, quoniam modo eā effugiā.
 et inueniam foramen illic in propinquo, ut eo pro
 perem, & euadam:
 nequa

Sibi nomē
 Psicharpa-
 gi esse. In-
 dicat & pa-
 rentes.

Delicatis
 se cibis edu-
 eatum esse
 & uesci.
 Quomodo
 possit (in-
 quit) inte-
 nos natura
 & moribus
 dissimiles,
 amicitia fie-
 ri?

Hominum
 ego cibis
 uescor op-
 timis.

Sum etiam
 bellator.

Hominem
 audeo doi-
 mientem
 mordere.

Tantum me-
 tuo felē,
 accipitrem
 & muscipu-
 lam.

45

Tu uerò omnia times etiam umbram tuâ.

Non uescor herbis, sicut uos ranæ.

Respondet Physignathus, ranis quoq; conuenientes escas esse.

In terra & aqua.

Insidete mihi ostendam tibi nostra.

Mox, ubi in altum uenit, pœnitent.

Natrice apparente: Physignathus aquas subit, Mure neglecto.

μήπως ἢ καταλάβημε, καὶ σώσῃ, καὶ μεπνίξῃ:
 κείς ἔτο τόμορφον κορμηλα νύχιατης ναμπίξῃ.
 αὐτὰ τὰ τρία βέλονται, σκαμπας, καὶ εἰς ὄρη,
 ἐμνά καὶ τῶ γένος με ἔχθροὶ θανατηφόροι.
 μασὺ φοβάσε ἀπαντα μικρὰ τε καὶ μεγάλα:
 συρναμνα, πέτμενα, ἀνθρώπους, καὶ τὰ ἄλλα.
 50. κιοσαὺ τὸ λέγει παροιμία, τὸν νίσκιου σα φεβᾶσε.
 μόν' ἢ φωνή σα ἢ σκληρὴ σε δ' εἶχνη, κατὰ πινά σε.
 ἐγὼ δ' εὖ τρώγω λάχανα, τῆς λίμνης τὰ βοτάνια.
 ἔδ' ἐκρημπία, ἔσέλινα, ἔπράσα καὶ ῥαπαλία.
 ἀπτάνα ὅλα τρώγετε ἐσθίς, καὶ τ' ἀγαπᾶτε.
 ὅσοι εἰς λίμνην ἔεισεν, καὶ μέσα κατοικᾶτε.
 καὶ τότε ὁ φυσίγναθ, μετ' ὁμορφου τῆ ἠθη,
 τῷ ψιχαρπάκῃ ἔβλεψε, λεγόντας τ' ἀποκρίθη.
 πολλὰ καυχᾶ σε, φίλεμι, ἐσὺ δὲ λημαργίαν:
 πῶς δὸπὸ νοσημόγλυκα γεμίξῃς τῷ κοιλίαν.
 55. καὶ εἰς ἐμᾶς ἠβέλονται θραγία γυατῶ ζωίμας:
 κείς τὰ νερά, καὶ εἰς τῶ γλυῶ, γενᾶται ἡ θροφή
 μας
 χάρημι δ' ἰπλῶ μας ἔδοκον ὁ ζῶς, ναχαίρομάσθε:
 τὴν γῆν γυατῶ χροδύομεν, κὺδ' ὠρ νακρίσομάσθε.
 καὶ μέσοι κέζω ἐχομεν εἰκας, πῃ κατοικᾶμε.
 αὐθελῆς, ν' ἄλθῃς καὶ ἐσὺ, ἀντάμα ναεμπᾶμε:
 ἀέβρα εἰς τῶ ῥάχη μας: κὺδ' ὠρ νασεμπᾶσω.
 ἀλήθεια κράτιμε σφικία, μὴ πέσης, καὶ σεχάσω.
 καὶ σαὶ ἐμπᾶμε: πῆσ' ὄσον, θελῆς χαρῆ παίσια:
 κείς τόβγα νάχης χάρισμα, καὶ ἔμορφα κανίσια.
 60. ὄπ' λόγους τᾶτας ἔπαψε: τῶ ῥάχη τῆ γυρῆξῃ.
 κιοποντικός ἐλθέθρα ἀπάντα καθίξῃ:
 κιαπόκατα τὰ χέλια τῆ, τὸν τῶ ῥάχη λάτ', ἀπλώνῃ.
 ὁ βορθακάς δὲ χίνησε, ναπλώνῃ ναζαρώνῃ.
 κιοποντικός ἐφραίνετο τῶ πρῶτον, ὁ παθῶρε,
 πῶς ἐκόλυμπα ἔμορφα: ἐθαύμαζε, κιαπόρε.
 ἀλλὰ, ὅσα δὲ χίνησαν, κτῶ γλυῶ ναξεμακρῶνῃ:
 κείς σενερά βαθύτατα πῆς λίμνης ναεμπένῃ:
 ἐρχόνταν μαῦρα κύματα, καὶ τὸν ἐκκελόνῃ:
 τότε νωτρέμει ἀρχῆσε: τὰ μάτια τῆ βερκόνῃ.
 55. μετνομορῶ ἦτοναι: δ' εὖ εἶχε, τίνα πῆση:
 γιὰτὶ δ' εὖ ἦτον δωιατὶ, ὀπίσω ναγυρῆση.
 μόναι τὰ πόδια πῆσφίγγε ἔσθρακῆλα, πλάγῃ:
 συχνὰ συχνὰ ἐσθᾶζε: δ' εὖ ἠβλεπε, πᾶσ' ἀγῃ.
 ὀφῆς ἐφάνη φοβερός, μῆσαι εἰς τὴ πατάμη.
 ὁ βορθακάς ἐτρόμαζε: δ' εὖ εἶχε, τίνα κάμη.
 εἰς τὸ νερὸ ἐβᾶπῆσε, ναφύγη, τὸν θυμὸν τῆ:
 τὸν ψυχαρτῶ ἀκτῶ ἀφῆκε, ναπλέγη μοναχόνῃ
 ὄφῆς, ὅσα τῶ ἀφῆκε, τὸ ὕδωρ ἐξαπλώθη:
 κιαπὸ τῶ φόβου τῶ πολλῶ ὄλ' ἀπενεκρώθη.
 70. τὰ χέλια ἐκαπέσφίγγε: ἔτρεξεν καὶ τὰ δόντια:
 τῶ δ' ὠνάμῃ τῆ ἔχασε: καὶ τρέμων τῆ τὰ πόδια.
 πολλαῖς φορᾶς ἐβύθιζε, καὶ παλι ἀντρέβετον:
 κλοτζόντας, σαὶ ἠμπόρε: κιαπαῦς ἐσρεφέτομ.
 δ' εὖ ἦτοναι μπόρμενο, ναγλύση τὸ κορμη τῆ:
 ἔδ' ἐναφύγη θάνατον, νασώση τῶ ζωίτῃ.

nequa comprehendat me, inuadat, & me suffocet:
 & in hoc pulchro corpore ungues suos defigat.
 Hac tria inueniuntur, in plano, & in montibus,
 mihi & generi meo inimici capitales.
 Sed tu formidas uniuersa, tum parua, tum magna.
 reptilia, volucra, homines, & cetera.
 Deniq; ut dicit proverbiū, 'umbram tuam metuis.
 Tantūm uox tua aspera, te indicat esse aliquid.
 Ego non uescor oleribus, aut palustribus herbis:
 nec brassica, nec apio, nec porro raphanis.
 His omnibus uescimini uos, & ijs delectamini:
 quicumq; in palude manctis, & inibi habitatis.
 Tunc Physignathus, subridens quodā gestu puchro,
 Psicharpagem aspexit, dicensq; ita respondit.
 Multum gloriaris, amice mi, tu de gula:
 quomodo dulcib. rebus repleas vētrē. (Stetationē:
 Eitā apud nos inueniūtur cibaria, ad uita nostra su
 & in aquis, & in terra, nascitur uictus noster.
 Beneficiū duplex nobis dedit Iuppiter, ut gaudeam:
 ut in terra saltemus, et in aqua nos abscedamus.
 Intus & extra habemus domos, ubi habitamus.
 Si uis & tu uenire, ut unā intremus:
 ascende dorsum meū: & facile te introducam. (dā.
 Verūtamē tene me strictē, ne decidas, nēme te per
 Postq; intrauerimus: gaudebis, crede mihi supra mo
 et in exitu habebis donū, et pulchra munera. (dū.
 Verba hac finiuit: dorsum illi obuertit.
 Tunc Mus liberē super eum sedet:
 & audaciter manus suas, collumq; extendit.
 Tunc Rana cepit se extendere & contrahere.
 Mus principio letari cum uideret,
 quān nataret pulchrē: mirari, stupere.
 Verūm ubi cepit a terra elongari:
 & in aquas profundissimas lacus ingredi:
 ac ueniebant nigri fluctus, eūq; inundabant:
 tunc tremere cepit: oculi eius humescebant.
 Pœnitens facti erat: non habebat, quid faceret:
 quia non erat possibile, retrō ut rediret.
 Tantūm pedes stringebat ad Ranæ latera:
 creberrimē ingemiscebat: nec uidebat, quō iret.
 Natrice apparuit horrendus in flumine.
 Rana tremiscebat: non habebat, quid ageret.
 In aquam se demersit, ut euitaret iram illius:
 Psicharpagem dimisit, ut nataret solus.
 Statim, ut eum dimisit, in aqua expansus est:
 & prae metu multo, totus exanimatus.
 Manus constringebat: stridebat dentibus:
 vires suas perdidit: tremere pedes eius.
 Sapenumero in profundum deferebatur, unde rur
 sus uiriliter eluctabatur:
 calcitrans, quantum poterat: & sursum redibat.
 Non erat possibile, ut redimeret corpus suum:
 neq; ut effugeret mortem, ut cōseruaret uia suā.

ὅσα

I 2

Tan

Lamenta-
tio pericli-
tantis Mu-
ris, de frau-
de Physi-
gnathi.

ὄσαυ κηπή, εἰς τὸ νερὸ ἔσυρται τῶν ὄρεθ' τρεῖς
καὶ σὺν θεῶς ἐδ' εἶλεν, ναφύγη δ' θανάτῃ.
σὺν λόγῳ τ' ἔτρεψε ἔλεγε μεχέλιθ' πικραμένῃ.
τέτιος λογῆς ἔβαλλε ὁ βορθακαὶς ἐμείνα
75. ἔλω ῥά χιμ' τρεῖσιν ἔβαλε ὁ ζῶος, ὅταν ἐγίγη
ταῦρ' ὅ, καὶ ἐφορτόθηκε, σὺν νόμῳ δ' ἔκείνη
ὄρωπλω: πῶ τ' ἔλεγε ἀρπαξέ' ὄπο' τῶν σιδωνίαμ:
καὶ θ' ἀλασασίαι ἀπέρασε μεγάλας, καὶ μεθείαν:

Utionem
ei vaticina-
tur,

80. Φωνῶν μικρὰ ἠβελος μεβίανασ βγάλη:
κία γάλη ῥάλη ἔλεγε, καὶ ταπεινὰ ἐλάλη.
ἠβ' ὄρωπλω καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
ναῖσιν τε βάλι ἀέλιπ' ἠαῖ σῆτ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
85. ὄρωπλω καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'

ἔχει θεὸς
ἐπιδικον
ὄμμα.

85. ὄρωπλω καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'

Expirat
Pfisharpx
90.

90. ὄρωπλω καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'

In concio-
nem Mu-
res conuo-
cantur,
Troxartae,
tuis filii
us Pfishar-
pax iucrat,
lugubris
oratio,

95. ὄρωπλω καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'
καὶ ἠμείθ' ἐβ' ὄρωπλω ἠαῖ τ' ἠαῖ τ' ἠαῖ τ'

Tāquam remum, in aqua traherat caudam suam:
et Deos precabatur, ut effugeret mortem.
Verba haec proferebat labijs dolentibus.

Tali modo coniecit Rana me (do factus est
in tergū suū: quē admodū imposuit Iuppiter, quan-
tavitus, & onus suscepit, in humeros suos, illam
Eurotam: quam rapuerat ē Sidonia:
& per maria auexit magna, per vim:
atq; in insulam eduxit Creta continūd:
quoniam Iuppiter ille mirus in ea habitabat.
Huno sermonem induxit, & quōd incepit inclinare
caput suum deorsum, & ex aqua bibere.

Pili eius madefacti sunt, & gravitatem ei fecerunt:
deorsum eum traherant, in profundū ponebant.
Vocem parvam voluit vi perducere: (batur-
paulatim ac tractim dicebat, & submissē loque-
Ranam insectabatur: quia erat causa,
ut eum conijceret insperatō in talem interitum.
Haud effugies, inquit, nec ullo modo euades,
Pessimē Physiognathe; neq; vitam retinebis:
Sed hinc mortem male & acerbē:
ed quōd me necasti malitiosē.

In humerū tuū me posuisti, & in aquam intravisti:
atq; deinde me descruisti, & suffocari dimisisti.
Non eras melior me unquam, in terra ut bellares.
& ut luculareris, sicut ego, & ut pugna vinceres.
Neq; ut curreres velocius me, et duello depugnares.
Ad aliud non eras utilis, nisi ut me deciperes.
Aspicit Deos iniuriam, & facit iustitiam:
ac punit iniustos absq; misericordia.

Meam mortem vultum veniet,
exercitus Murium, & te punitet.
Orationem finivim: tum defecit vox eius:
& totius extensus est, exijt q; spiritus eius.
Leichripinax foris in quodam loco stetit
vidit, quae fiebant: & se contulit ad laborem,
ut iret, & inveniret Mures, eisq; hac annuntiaret.
Reperit eos unā, & dixit eis. Audite, o amici.

Pfisharpxem bonum Rana aquis suffocavit.
Illi, ut hoc intellexerunt: de nimbibus infrenduerunt.
Praeconibus iusserunt, exirent, proclamarent:
Concilium ut rogeretur citō, et ne cunctarentur.
Ut congregaretur uniuersi, illuc in Troxarta ades:
qui pater fuerat infelicis & miseri Pfisharpxis:
qui in lacu natabat ex animis, expansus:
indefletus, sine lacrima sicut id habet quiuis pere

Postquā conuenerūt: conspiciētus est erectus, (grinns,
tanquam princeps, Troxartes, qui erat tristis.
Stetit in medio illorum, ac desit flere:
oculos suos abstulit, & cepit sari.
o amici germani, patres & fratres mei:
cuncti mecum dolete in hoc meo luēu:

ναμελεήση πᾶσι εἰς, πρέπει, ἕλω συμφέρει μου:
 για τὸν κακὸν ἔθνατον, πλάβαν τὰ παιδιὰ μου.
 100. υἱὲς τρεῖς μόνους ἐκάμα, κῆσαν ἕλω σιωπρὸφία μου:
 πῶτέ μου δὲ σὺ ἄφωνα, ναυγῶν δόπο κοντά μου.
 μασιδ' ἔμε γαλόσσηναι: Οὐ γένοιαι εἰς πλάτῃ.
 Σε iam tres
 filios ami-
 fille. τὸν πρῶτον τὸν ἐφόνδωσα ὁ κακίος ὁ γὰτ.
 ἤβρετον ἔξω πῆρεχε (καὶ) κῆ ἐπίασε του:
 μεκῆνον τὰ χα ἐπαίξε, ἀλλ' ὑπερὶ φάγγετον:
 τὸν ἄλλου πάλιν ἐπίασαν ἀνδρες ἀγριοίτεροι,
 με κένω τὴν ζυλόρωτα, πῶναι φοβροτέτη.
 πολλοὶ τὴν ὀνομάζουσι παγίδα: ὁ πούφθρονη
 σὺ ποντικῶς μεπὸνθηλα, κῆς θάνατορ ἴξας πέρνη.
 105. ὁ τρίτῃ ἤτον ἀκέρβος, ἐμὲν τε τῆς μητρός του:
 πλάτῃ τὸν ἀγαπῶσαι, για τὸν μὲναχός του.
 Tertium
 huic, frau-
 do Ranarū, τῆτον μου τὸν ὑπέρησαν οἱ βορθακῶ οἱ πλάνοι:
 ἐβάλασιν τὸν μεκλεψία ἕλω λίμνω, ναποθαῖνη.
 καλὰ κῆ μόνῃ, μάπαθα ἔταυ τὴν δυσυχία.
 ἀλλὰ κῆνὰ εἰς ἀπῶτατος εἶναι ἢ ἐβροσία.
 αἰθέλετε, ἐκδ' ἠκῆσαι ναυγῆ: μὴ δρογῶμε:
 ἀλλὰ σμῶν με σ' ὀρδινία, κῆ μὴ ἀπαμελῶμε.
 Bellum igi-
 tur his in-
 ferendum
 esse. κῆ ὅπλα πλοπῆικιλα ναβρῶμε, ναπθῶμε:
 ναμαζοκῆμε ὀλοίμας, ναπῶνα σὺ ἐβρῶμε.
 τὰ λόγια τῆτος ἐπαψεῖ κῆνοι δόπο κερδῆσαν:
 110. ὀλοίμας ναπθῶμε κῆς ὀρδινία ἐμπῆσαν.
 Armantur
 in Ranas,
 Mures. ἀκῶσαι τε τὸ, τί λογιῶς ἤταναι τ' ἀρματαί τους.
 κῆκῆ κλορὰ ἐχίσι, κῆ σκεπῆσαν τὰ τζιά τους.
 ἔ λυχνων τὰ σκεπῆσματα εἶχασι για σκεπῆσαι:
 μακρῶς βελόναις σιδηρῶς ἤτανε πικοντῆσαι:
 χλωρῶν βρεβῆων εἶχασι φλῶδες εἰς τὰ κεφάλαια:
 κῆ τὸ κορμὴ ἀρμάτωσαν ἀπ' ὄλλα τ' ἄλλα κάλλια.
 Γάτας δερμάτη ἤβρασι, ὅπῃτον ἀπλομένο:
 κῆ με καλάμια τὸχασι κάλις τζητομῆνο.
 115. λαυρίκια μαύτα κάμασι, ναδ' εἶχεν ἀγριομένο.
 Ranis res
 innotescit. τίτας λογιῶς οἱ ποντικοῖσιν ἀρμάτωμένο.
 οἱ βορθακοὶ ἐμάθασι ἔταυ τὰ μαντῆται:
 πῶς ἐρχονται οἱ ποντικοὶ εἰς σαύτους μεφροσῶται.
 χωρὶς ναργῆσων τίποτες, ἐκ τὸ νερὸ δρογῶν:
 κῆς εἶνα τόπον παρδῶς ὄλοι ἐμαζοκῆσαν:
 ναμάθασι τὴν ἀφορμῆν, για τὴν ὀργῆσαν.
 In concio-
 num cōgre-
 gatis, Fecia-
 lis venit
 Embasichy-
 trus. ὄλοι τους δόπορσῶσαι, εἰς τί σὺν ἐχθροφῆσαν.
 μαντῆτοφῶρ ἐφθασεν, ὁ ἐμπιστὸ ζεγκάλης,
 τῆ τυρογλύφου ὁ ἦς, πῆτον ψυχῆς μεγάλης.
 120. ῥαβδὶ κρατῶντας τὸν δόπο τὰ χεῖρα του τὸ δῶο:
 ἕξ βορθακῶς ἐσίμοσε, κῆλθε σαυτῶν πλοσῆο.
 Hic eis, no-
 mine Mu-
 fium bellū
 indicit. λέγει τους. Ναηξ βρετὶ ὄλοισας οἱ βατράχοι:
 οἱ ποντικοὶ ὀργῆσαν, κῆ κάμνονε σῶς μάχη.
 κῆ με κάμα ἀπίσειλαμ, να σῶς εἶπῶ καθῆσαι:
 ναμπῆτε εἰς τὰ ἀρματα, ναπῶστε κοντῆσαι:
 για τὴν ἐμάθῃ κῆδῶσαι, ἀδῆκως φονδῶμενον,
 ἐκῆνον τὸν ψυχῶσπαγα, εἰς τὸ νερὸ πνιμῆνον.
 ὁποῖον τὸν ἐφόνδωσε μεπὸνθηλα, σῶν κλάτης,
 ἰοικόσας βασιλῶς, φύσιγῆσθῃ ὁ ψῶτης:
 μηδ' ἐμ

*Ut mei misereat unūquēq, decet in calamitate mea:
 ob malam mortem, quam ceperunt liberi mei.
 Filios tres tantum genui, et hi erant in comitatu meo:
 nunquam eos dimisi, ut exirent a latere meo.
 Sed posteaquam adolevere: egressi sunt in publicū.
 Primum interfecit pessima feles.
 Nam est eum extra, ubi currebat (heu) et cepit eū:
 cum ipso modicum lusit, postea demoravit eum.
 Alterum deinde ceperunt viri suavisissimi,
 in muscipula, qua est horribilissima.
 Multi eam nominant laqueum: qua perdit
 Mures malitiosè, & ad mortem eos ducit.
 Tertius erat dilectus, mihi & matri suæ:
 multum hunc amavimus, quia erat unicus.
 Eo meo primarunt Rane impostrices:
 precipitarunt eū furtim in paludē, ut moreretur.
 Quāquā verò solus ego passus sum hoc infortunium:
 tamen communis in universos est iniuria.
 Si vultis, vindicta ut fiat: ne cessemus:
 sed ineamus ordinem bellicum, nec negligamus.
 Arma artificio varia inveniamus, ut induamur:
 cōgregemur cuncti nos: ut vadamus inuētū illos.
 Finem hic verbis imposuit. Responderunt illi:
 cūcti moriamur: & ad expeditionē accesserunt.
 Audite, cuius generis fuerint arma eorum.
 Fabas virides sciderunt, & texerūt tibias suas.
 Lucernarū tegumenta, siue umbones, habuere pro
 longæ acus ferrea, erant hasta. (scutis:
 viridium cicerum, seu nucū, putamina, habuerunt
 in capitibus:
 et corpus armauerūt omnib. ceteris mēbris melius.
 Felis pellem inuenerunt, qua erat extenta:
 eamq, calamis pulcherrimè consuerunt.
 Thoraces ex ea fecerūt, ut se ostenderent efferatos.
 Hoc modo Mures erant armati.
 Rane rescuerunt hæc noua:
 venire Mures contra se cum copijs.
 Absq, cunctando quicquam, ex aqua exierunt:
 & in loco certo confestim omnes conuenerunt:
 ut cognoscerent causam, cur sibi irascerentur illi,
 cuncte hesitauerunt, propter quid sibi inimica-
 caducifer aduenit, Embasichytrus, (rentur.
 Tyroglyphi filius, qui erat animo magno.
 Virgam tenens tornatilem in manu sua utraq;
 ad Ranas appropinquauit, et venit ad eos propè.
 Dicit eis. Scitote cuncte vos Rane.
 Mures sunt irati, & faciunt vobis bellum.
 Me miserunt, ut vobis dicam disertè:
 ut eatis ad arma, & capiat lanceas:
 qui didicerunt ac sciunt, iniuste interemptum:
 illum Psicharpagem, nempe aquis suffocatum.
 Quem necuit per malitiam, ceu fur,
 vester Rex, Physignathus mendax.*

125. μηδ' ἐν ἄργῆτι τοιοῦτον, ναμπήτε σαρδινία.
 δ' ἐν ἄλλο ναειπώκισα φίνωσας ὑρία.
 οἱ λόγοι τῆτοι ἐτάραξαν τῶν βορθακῶν τὰς φρένας.
 φύσιγναθεραϊτίαζαν, καὶ μέμφετον καθένας.
 ἀλλ' ἔσκεῖν ἔλεγε, δ' ἐν ἡμεῖς γὰρ αἴτια,
 ὁ ψιχαρπάκης ναχαθῆ: ἔδ' ἐμπασα μεβία.
 ναχολυμπά, ἐβάλθηκε: καὶ, σὺν ἐμαῖς, να πλέγη.
 τόρα τὸ πλῆθος τῶν μυῶν, γιατί ἐμείνα ψέγη:
 ἰγὼ ἐδ' ἐδ' ἐβλάψα εἰς σε κανόνια πρᾶμα.
 ἀλλὰ ἀτάκμομε βουλή, ναμαζοχθουμαντέμα.
 ναβοῦμε ἄρματα καλά, πάντες ναρματῶθμε.
 κέξω εὖ τὸ ὄρα πόταμο ὀλοίμας ναβρεθῆμε.
 καὶ σὺν ἐλθῶν οἱ ποντικοὶ, μεμαῖς ναπολεμήσου:
 σὺν θελομε αὐτίσασθῆ, καλὰ ναμαῖς γνωρῆσθῶν.
 κισλὸν ἰζώ, να σὺν κάμομε, εἰς τὸ λῆμνῶ ναεμπῆσοι:
 καὶ μέσοι οἱ παγκάκισοι, ὄλοι σὺν ναπνιγῆσοι.
 τότε ναεορτίσασθῶ ἐδ' ὡ με ἀφροσίω,
 τῶν πνιτικῶν τῶν ἀπώλεια, καὶ ναχομε εἰρήνη.
 λοιπὸν ἐτάραξε, καὶ ὄλοι τὸν ἀκῆσοι:
 ναρματῶθῶν ἐβάλθησαν κτῆ βότανα, παρῆσοι.
 135. λαπάθῶν φύλλα ἤβεροι, κ' ἐνίπασαν τὰ ποδ' ἀελαί:
 καὶ τῶν κοχλίω τὰ ὄσρα καὶ ἐβάλαν εἰς κεφάλια.
 καὶ δὸπ' ἰσέκλα τρυφερά ἐκάμασι λυρῆκισα:
 κιστὸ τὰ νερεσέλινα ἐβάλαν γιαμανίκισα.
 κραμβόφυλλα ἐχίισασι, καὶ κάμασι σκυτίερα:
 καὶ ἐβῆρα τὰ ἀγγελωτῆ εἶχασι γιακοντίερα.
 ὁσὺν ἀρματῶθῶν, εἰς ἀθήσαν στίπῶν.
 καὶ τὰ κοντίερα ἐσειον διχὸς κανόνια κέσῶν.
 θυμῶ ἐπλήσθη ἐκάσθῶ: καὶ δὴ ἀμὴ καρδίαιτας.
 αἰέβαιναν κατῆσαν, καὶ δ' εἶχαν τῶν ἀνδρείαις.
 πῶτι ὁ Δίας ἐβλεπε κίχε χαρῆ μεγάλη.
 140. ἐν ἄρατον ἐκάθετον, καὶ σὺν θεῶς ἐκάλη.
 βλέπετε (λέγει τας) καλὰ τὸ πλῆθος τ' ἄρματων.
 σήμερον μίλη ναγῆν χύσις πολλῶν ἀμμάτων:
 γιατί θάρῶ σὺν βορθακῆς, κείναι ἀχρημαῖοι.
 ὡσπερ σὺν γίγαντες ἤχῶν, ὁπῆσαν θηριωμῆσοι.
 ὅκ τ' ἄλλο μέρῶ θεωρῶ τῶν ποντικῶν τὰ πλῆθη:
 πῶς ἐχεται ἀπαῖστας μετ' ἄρματα σὺν τῆθη:
 θυμῶ γεμάτοι καὶ ὄργης, σὺν τῆρηια τὰ παυερα:
 ἢ ἄλλα δὴ αὐτότερα καὶ ἰσχυρά θηρηια:
 ὅμῶς βῶτόσας, ὡ θεοὶ, καὶ πέτε τῶν ἀλήθειαι:
 145. ἴνων, καὶ ἴνες, θέλετε να γένετε βοήθεια.
 ἀλλὰ ἐσὺ, ὦ ἀθηναί, καλήμη θυγατέρα:
 πῆσ ἄω, κῆρη θαρῆτος, ἐτάτῶ τῶν ἡμέρα:
 ναβοηθήσης τῶν μυῶν: γιατί εἰς τὸν ναόμῶ σου
 χορῶθου ὄλοι, καὶ σικρῶν, θορῶντες τὸ βωμόμ σου
 ὁπὸν γεμάτῶ θυσίῶν: καὶ τέρπονται τῆ κνίση:
 καὶ τὸ βραδὺ μαζόνονται, καθένας ναδ εἰπήση.
 ἐκείνη δὸπ' ἐβλήκει ὡ πάτερ ἀκρῆβε με,
 τῶν ποντικῶν βοήθεια δ' ἐν γίνομη ποτήμα.
 150. πολλὰ κακά, οἱ κάκισοι ποιῶσιν εἰς τὰ δῶρα:
 πουφῆρῶσιν οἱ ἀνθρώποι εἰς τὸν ναόν καθ' ὄρα.
 καὶ

Rana con-
 turbata,
 Physigna-
 tho succon-
 sent, ut bel-
 li auctori.
 Sed hic se
 purgat.

Muria gen-
 ti fortiter
 resistendum
 hortatur.

Armatura
 Ranarum.

140. Miratur
 Iuppiter tā
 vtrinqs
 conatū: &
 qrit, quis
 Deorum
 vtriparti
 adesse velit

145. Tu (inquit)
 Minerva,
 sine dubio
 Mures ad-
 iuuabis:
 quia fre-
 quentes in
 Templo tuo
 sunt.

Nihil igitur cessare, quin intretis apparatus.
 Non habeo aliud dicere, et relinquo vobis sanitatē
 Verba haec turbarūt Ranarū animos. (id est valete
 Physignathū incusabant, & reprehēdebant sim-
 Ihe verò inquit. Non sum ego in causa, (gula,
 ut Psicharpx periret: neq; vi introducti.
 Natate ipse aggressus est: ut ita: sicut nos, nataret
 Nūc ergo multitudo Muriiū quare me vituperatē
 Ego non lesi eos in vlla re.
 Sed age ineamus consiliū, ut congregemur unā.
 Inueniamus arma pulchra, omnes armemur:
 foris ad ripam cuncta reperiamur.
 Et quando venerint Mures, nobiscū belligeratum:
 eis resistemus, ut bene nos cognoscant.
 Ac spero, nos facturos, ut paludem ingrediantur:
 & ibi, pessimi omnium, cancti suffocentur.
 Tunc festo celebrabimus hic cum laetitia,
 Murium interitum, & habebimus pacem.
 Deinde hic tacuit, cunctaq; ei ausciliarunt:
 se armare caeperunt herbis, quibus victitant.
 Rumicis folia inuenerunt, & induerunt pedes:
 testudinum testas posuerunt in capitibus.
 ex betis teneris fecere thoraces:
 & de aquatico apia posuerunt pro manicis.
 Brassicarum folia secuerunt, & fecere scuta:
 ac iuncos acutos habuerunt pro hastis.
 Postquam se armarunt, steterunt in suo loco:
 hastas vibrabant sine ullo negotio.
 Irā repleta est unaquaq; & vi cor earum. (bat.
 Ascēdebāt descēdebāt, et fortitudine suā mostra-
 Hac Iuppiter cernebat, & habebat magnū gaudiū.
 In caelo sedebat, Deos aduocabat.
 Videte (inquit eis) bene multitudinem armorum.
 Hodie fiet effusio multi sanguinis:
 quia contemplor ranas, & sunt exacerbatae.
 Instar Gigantiū vociferantur, qui erant efferati:
 Ex altera parte cerno Murium copias:
 quomodo veniāt aduersus illas cū armis circum
 ira & furoris pleni, sicut feri tauri: (pectora:
 aut alia validiores & robusta bellua.
 Attamen quaero ex vobis Dū, & dicite verum:
 Quibus, & qui, vultis fieri adiutores?
 At tu, Minerva pulchra meastua:
 credo, & sum confidens, hodierno die:
 quod opitulatura sis Muribus. Nam in Templo tuo
 saltant omnes, & tripudiāt, aspicientes arā tuā,
 quae est plena victimarū: ac delectantur nidore:
 & vesperi colligunt se singuli ut cœnent.
 Respondit illa: ὁ pater mi chare,
 Muribus adiutrix non sio unquam.
 Multi mala isti pessimi inferunt donis:
 quae offerunt homines in Templo singulis horis.

καὶ ματὸ λαδὴ κόπλισι, καὶ φθέρων ταῖς καντίλαισι:
 κιαπαίνις εἰς ἤ Τραπέλαις ἰρώγισι ἤ μαυίλαις.
 καὶ ὅσα ἄλλα βροσκοσι, ὅλα τὰ παλαιῖσα.
 τῆτο, πρὸ ἔλω ναειπῶ, μελύπησε πῶσιῶσα.
 ἐκοπίασα, καὶ ἐκλοσα κατὰ ψιλοσημόνη
 καὶ ὕφανα, καὶ ἔρραψα ἐγὼ ἀτίμη μόνη.
 καὶ φόρεμα ἐποίησα, κατὰ λάχο Φουζένη.
 αὐτὸ σεκῆινς ἕκαμάν, ἐκείνο δὲν ἐφάη.
 ὅλο τὸ ἐκατὰ Φαγαν, καὶ τρίπες τῆ σκιάμα.
 σεκῆιν δὲν ἀπόμειναι ὕγιον κανκία ράμα.
 σεκῆιν ὅλα τὰ κακά, σῶσαι καὶ τῆτ' ὁμάδη.
 δὲν εἶχα, καὶ δανείσενκα ἀπ' ἀλλήλων, τὸ ὕφάδη.
 καὶ κείνη, πρὸ δ' αἰεσε, δ' ἔληρα τῆς τὸ δ' ὄσω.
 ζήτημα καὶ περισσότερο ζευραῖα τῆς πλερόσω.
 γιὰ τῆτο δὲν ἐκάκισα, καὶ ἐχῶ δὲν ἐχθέρια.
 καὶ τῶρα δὲν δὲν βοήθῶ εἰδὲν ἐδικήτες χρία.
 καλὰ καὶ τῆς ὀργισήκα, τῆς ποντικῆς, ὡ δ' ἴα:
 ἐδ' ἐβορθακῶν γίνοντα βοήθεια καμῖα.
 εἶναι καὶ κείνοι ἀγνώστοι (τίς να δὲν βοήθῆσι)
 εἶναι μεγαλόφωνοι, καὶ ὀχληροὶ τῆ φύσει.
 ἀδ' ἰύατιναι, τόκαμάν σε με, να λησμονήσω.
 μία νύκτι δ' ἐν με ἀφῆσαν, τὰ μάτια μου να κληῖσω
 ἐκ πολέμου ἐρχόμενα, καὶ ἡμεῖς κοπιασμένη,
 καὶ ὕπνῳ ἐδ' ἐθήκα: κιαυτοὶ οἱ ὀργισμένοι,
 ὀληνηκτῆς ἐφόναζαν, καὶ ταραχῶν ἐκαθῶν:
 καὶ ἐξυπνῶν ἐκοίτην μου, σιδ' ἡμονία μεβαδαν.
 τῶν νύκτα ὀλλῶ ἡμεῖς εἰς ἀργυπνία μεγάλη:
 τὰ μέλη ὅλα ἐπαχομ, καὶ πόνον τὸ κεφάλη.
 ἀλλ', ὡ θεοὶ, ἀπαύσομε, τῆ τῆς να βενηθῆμε:
 γιὰτι θορῶ ἐσμίξασι, μή τῶς καὶ λαβωθῆμε:
 ὀλοίμας ἐκ τὸν ἔρανὸν ἀσβλέπομε τῶν μάχη:
 καὶ πᾶσαι σῆας δὲν μᾶς χαρὰν μεγάλη νάχη.
 λοιπὸν ἐκείνη ἐπαυσε: καὶ οἱ θεοὶ ἀκῆσαν
 δὲν λόγος τῆς: καὶ πηγασι σείλιπον, καὶ θορῆσαν.
 τίτε ὁ ζῶς ἐβρόντησε, κῶνωπες ἐσαλπῖσαν.
 καὶ ποντικοὶ, καὶ βορθακῶν, τὸ ὀλεμον ἐκτηπίσαν.
 ὁ ὕψιθῶς ἦτονα γεμασῆς τῶν ἀνδρείας:
 καὶ πρῶτ' ὅ τῆ ληχῆνερα ἐδ' ὄσε κονταρία,
 εἰς τὰ σικροπῶλεμονα: κέπεσε ξαπλωμέν' ὅ:
 ὀλ' ἐκορνιακῆς ἴσικς, κέμειν' ἀποθαμέν' ὅ.
 ὁ τρωγλοδύτης ἐπῆτα ἐμπήξε τὸ κονταρία,
 τὸ εἶθ' ὅ τῆ πηλίον ὅ, ὀπ' αὐτοῦ παλικάρη.
 γλύζορα ἐξεψύχησε, κια πῆθ' ἀνκ' ὀ νέ' ὅ.
 κισκοτινὸς ὁ θ' ἀνάτ' ὅ τὸν ἐλαβὲν δ' ὀ θῶς.
 σῶτλαῖ ὅ ἐφῶνδ' ἴθηκε, πῆτομ πηγῆς μεγάλης.
 τῆτῶν τὸν ἐκοντῆρεψε ὁ ἐμπαστ' ζεκάλης.
 ὁ ὠκιμίδης, βλέπῶντα θαιμῶν τὸν σῶτλαῖου:
 πολλὰ τὸν ἐλυπήθηκε, δὲν ἐκαρτέρη πλεῶν.
 ὀξὺβρυγλῶ ἐζήτησε: καὶ κονταρία μεγάλη
 ἐκτίπησε, καὶ φόνῶσε τὸν ἐμπαστ' ζεκάλη.
 ὀ ψωμοφάγ' ὅ ἐφθασε μετ' ἀργίου τῆ ἦθ' ὅ:
 καὶ μῶτις χῶρις τῆσι, εἰς ὡν βορθακῶν ὀ πῶληθες.
 πολυ-

Et propter oleum cadunt, & corrumpunt candelas:
 ac super mensis rodūt mantilia. (eodē modo.
 Quacunq; deniq; alia reperiunt, ea omnia tractant
 Vnum hoc, quod dictura sum, me offendit pluri-
 Laboravi, & neui subtilissimū stamen: (num-
 texui, & sui ego ipsa sola.
 Vestem feci, candidissimam pallam.
 Ipsi verò in ea fecerunt, quod eis placuit.
 Totam corroserunt, & foramina in ea fecerunt.
 In ipsa non remansit integrum vel unum filum.
 cū illis omnibus malis, coniunctum & hoc simul est.
 Nō habui, sed mutuo sumpsit ab alia, texedi malo
 Et nūc illa, q̄ hāc comodaui, vult sibi restitui. (ria.
 Poscit me praterea usuram, ut persoluam.
 Propterea ipsos infector, & eis inimica sum:
 ac nunc non auxiliior eis in sua necessitate.
 Sed licet his irata sim, Muribus dico, mi Iuppiter:
 tamen nec Ranis ero auxilio villo.
 Sunt & illa dementes (quis eis opitularetur?)
 sunt & clamose, & molesta natura.
 Impossibile est, ut, quod fecerunt in me, obliuiscar.
 Quadā nocte non me permisit oculos meos clau-
 è bello veniebam, eram defessa: (dere.
 somno indigebam. Sed iste execrata,
 totam noctem coxabant, & strepitum faciebant.
 Itaq; in somnis iacebam, in molestia me ponebāt,
 Noctem totam eram in vigilatione magna:
 omnia mihi membra laborabant, dolebā capite.
 Sed, ὀ Dii, abstineamus ab ope istis ferenda:
 quia, quantum video, acies iam inter se propin-
 que sunt: ne forte etiam vulneremur.
 cuncti nos de cælo agite despiciamus prelium:
 unusquisq; nostrum voluptatem magnā habeat.
 Deinceps illa siluit: ac Dii audiuerunt
 verba eius: abierunt ad locum, & spectarunt.
 Tunc Iuppiter intonuit, culices tuba cecinerunt:
 Mures & Rana prelio conflixerunt.
 Hypsiboas erat plenus fortitudine:
 & primus Leichenori dedit idem hasta,
 in te cur. Cecidit ille extensus:
 iotus pulvere conspersus est et remansit mortuus.
 Troglodyia deinde infixit lanceam
 in pectus P. lionis, qui erat robustus iuuenis.
 Celeriter exanimatus hic est, & mortuus:
 tenebrosa mors ipsum cepit confestim.
 Scutleus cæsus est, qui erat honoris magni.
 Hunc iaculo icit Embasi hyeris.
 Ocimides, videns mortuum Scutleum: (amplius.
 magno opere ipsius casum doluit, non exspectavit
 iuncum acutum quaesivit: idem hastam magnam
 infixit, & interfecit Embasichytrum.
 Artophagus incurrit sero suo modo:
 inuasit absq; cautione in Ranarum turbam.

Recusat
 Minerua:
 quia sibi om-
 nia cortor-
 dant; præ-
 fertim ue-
 stem.
 155.
 Sed nec ran-
 nis adesse
 uult: quia
 coxatione
 sua sibi fo-
 rimum adi-
 want.
 160.
 165.
 Qui potius
 (inquit)
 otiosi pu-
 gnam spe-
 ctamus: ne
 auxiliando
 uulne re-
 mur.
 3. ἐπιθασίς
 Prælium cō-
 mittitur.
 Hypsiboas
 Leichenori-
 rem inter-
 fecit.
 Troglody-
 tes, Pelio-
 nem.
 Scutleum,
 Embasichy-
 trus.
 Scimides,
 Embasichy-
 trum.
 Artopha-
 gus, Poly-
 phonem.
 175.

ICANNINA 2008

πολύφωνου ἐπίτυχε μέσα εἰς τὴν κοιλίαν.
 ὁμιλῶντος τοῦ ἐξαπαλώθηκε, κέχασε τὴν λαλίαν.
 οὐκ εἶδεν ὁ λιμνοχάρις, ἑλὼ γλῶττῃ ἐξαπαλωμένον,
 ὅκείνον τὸν πολύφωνον, καὶ κατὰ φρονιμῶν
 τὴν τρωαυλοδύτιν ἐφθάσκει, ὅπως τὸν μακρέασι
 ὀπίσω εἰς τὴν τράχηλα τὸ ὄσσε κοντῶρει.
 180. καὶ πάλιν ἐμετὰ δ' ἄρα μετὰ τὸν κωσόφαγον σωνη:
 ἑτάρατα τὴν ἐκτίπησε, καὶ δ' ἐν τῷ ἰλαβῶνι.
 185. γυρλίη ὁ κωσόφαγος, μετὰ δ' ἔξυ κοντῶρη
 ἔδρασε, καὶ ξεκοίλιασε, αὐτὸν τὸν λιμνοχάρη.
 τὰ ἐντῆρα τὰ ἐπίσσω, καὶ χαμου ἐξαπαλώθη.
 ἡ λίμνη ἐκοκκίνησε, καὶ ὅλη αἰματώθη.
 καὶ τίτε ὁ τυροφάγος, ἑλὼ λίμνῃ ἐκοιμήθη,
 τὸ ὕπνου τὴν ἀνήγερτο, καὶ δ' ἐμβοηθήθη.
 190. ματὶ ὁ καλάμινθος, τὸν ἐσηλε σὺν ἄδῃ:
 παντὸς ὅκει νακοῖται μεσῶν λιπῶν ὁμάδῃ
 195. πάλιν ὁ καλάμινθος, τὸν πηρογλύφῃ βλέπει:
 μά δ' ἐν τῷ ὀκαρτίῳ σε, ν' ἀντιπῶσθῃ, ὡς πρέπει:
 ἀλλὰ δόπο' τὸν φόβου του ἔρυγε ἐν τῷ ῥίμνῳ:
 καὶ τὸ σκουπῆρ ἔρυξε, κια πῶθῃσε ἑλὼ λίμνῳ.
 200. Φιτράου ἐμβασίχου, ὁ ἐν δ' ὄξυ σκολῶνι:
 ἀπλώσε, καὶ ἰπίασε, καὶ πέτρα ἀσικῶνι:
 καὶ τίτε τὴν ἀπόλυσε μεδ' ὑλαμιν μεγάλη:
 εἰς πὸ παλῶ τὴν ἠβραμὴ ἀπῶσθῃ ὁ κεφάλῃ.
 ἄθῃς ὅτε πὸ ρονθῆνια του ἔδρασε, πὸ μιανὰ του:
 καὶ γῆς ἐπορφύρωθηκε δόπο' τὰ αἵματ' ἐτου.
 205. τότε ὁ βοροκόειτος, δόπο' μακρὰ ἐχύθη:
 καὶ τὸ κοντῶρη ἐμῶσθε ἐμπροσθεν εἰς τὰ σήθη
 τῶ λειχοπίνακος, καὶ θῆς ὄλῃ δόπον ἐκράθη:
 σκότῃ πολὺ τὸν ἔλαβε, ἑλὼ ἄρα ἐτυφλώθη:
 210. πρᾶσῆος ταῦτα ἐβλεπε, τρέχη, καὶ τὸν ἐπίαθη.
 δόπο' τὸ πῶδ' ἐν τῷ τραβᾷ, ἑλὼ λίμνῳ τὸν ἐβαίη:
 κραιτὲ τὸν ἐν τὸν τρέχηλα, δ' ἐν ἡμπορῇ ναφύγη
 θάνατα τὸν πικρότατον, ἀλλὰ ὅκει ἐπύγη.
 ὁ ψιχαρπάκτις ἔδρασε, ὄγλυσορ νασῶση:
 τῆς ἐδικῆς του συντροφίας, βοήθεια ναδῶση.
 215. καλὰ ἑλὼ γῆρ δ' ἐνήτοκα, σῶσμένῃ ὁ πρᾶσῆος:
 ὄπρ' τὸν ἐκοντῆρεψε ψιχαρπάγας ὁ νέος.
 ὁμιλῶντος τὸ ἐξαπαλώθηκε, ἐπέσε, καὶ φονεύθη:
 καὶ ἡ ψυχὴ του σύντομα σὺν ἄδῃ ἐπρόθη.
 ὁ κραιμβοβάτης ἄθασε, πνᾶς δ' ἐν τὸν μπόδιζη:
 πῶρην πηλὸν δόπο' τὴν γλῶττῃ, τὸν γρόθου τὸ γερμίζη.
 καὶ ῥίχνη κατὰ πρῶσωπι: πύχαι, γιανα τυφλώση
 τὸν ψιχαρπάκτιν τὸν καλόν, καὶ νατὸν θαναλώση.
 220. ἀλλὰ εἰ ἐν ἔσκιψε, καὶ μεοργλῶ ἀπλώνη,
 καὶ λίθου ἰσχυρότερον δόπο' τὴν γλῶττῃ σκόνη.
 τὸν κραιμβοβάτην ἔδρασε μεκείνου σὰ πῶδαμα:
 225. πὸ κάκαλάτῃ ἐτρέψε, κια πᾶν σὰ χορτῆμα,
 ἀνάσκελα ἀπλώθηκε, ὅκει ἐτρέψε ψυχῆση.
 ὁ κραινασίδης ἔδρασε, γιανὰ τὸ βοήθηση.
 τὸ ψιχαρπάκτιν ἔσωσε, καὶ κατῆ, σὺν λιοντῆρη:
 ἀπᾶντα ἀπόλυσε τὸ βόρλινα κοντῶρη.

Polyphorum tetigit in ventre.
 Ante ipsum hic extensus iacuit, & amisit loque.
 Ut vidit Lymnocharis, humi fufum,
 illum Polyphorum, & trucidatum:
 Troglodytam affecutus est, qui aberat longè:
 retro in collum ei dedit ictum lancea.
 Atq; iterũ retrorsum cucurrit: Costrophagũ inuadit:
 Arma eius percussit, sed non vulneravit ipsum.
 conuertit se Costrophagus: acutã eum hasta
 ferit, & viscera effudit ipsius Lymnocharis.
 Interanea eius exciderunt, & humi expansa sunt.
 Lacus rubuit, & totus est cruentatus.
 Tunc quoq; Tyrophagus in stagno dormiuit,
 somno sanè inexcitabili: nec à quoquã opẽ sensit.
 Nam Calaminthius eum orco demisit:
 semper ut illic iaceat cum reliquis unã.
 Rursum Calaminthius Pternoglyphum conspicit:
 verũ non expeditavit, resisteret, sicut decet:
 sed metu perterritus fugit è vico, seu statione:
 scutum abiecit, & in lacum defiliit.
 Phitraum Embasichytus illustris occidit:
 Nam extēdit manũ, prehēdit lapidẽ, & sustulit:
 eumq; tunc iecit vi magnã:
 in sincipite illum percussit supra caput.
 Mox è naribus fluxit cerebrum ipsius:
 & terra rubefacta fuit sanguine eius.
 Tunc Boborocætes eminus accurrit:
 hastam infixit ab anteriore parte in pedus
 Leichopinacis: qui statim totus est mortuus:
 tenebra magna ipsum obruerunt, eaq; hora oc-
 cecatus fuit.
 Prasæus hæc videbat: currit, illum comprehendit:
 pede eũ trahit, & in stagnũ abijcit.
 Tenei eum ceruice: non fieri potest, ut effugiat
 mortem acerbissimã; sed illic suffocatus est.
 Psicharpax cucurrit, velociter ut subueniret:
 suis familiaribus auxilium ut daret.
 Vix in terram reuenerat Prasæus:
 cum eum hasta percussit Psicharpax iuuenis.
 coram ipso extensus est, cecidit, occissus est:
 & anima eius breui ad Plutonem profecta est.
 Crambobates cucurrit, nemo eum impedit:
 accipit lutum humo, pugnum suum implet.
 Et iacit in faciem: nimirum, ut excacaret
 bonum Psicharpagem, & eum necaret.
 Ille verò se inclinavit: & cum ira manum extendit,
 lapidemq; fortissimum humo tollit.
 Crambobaten eo percussit in pedibus:
 ossa eius contriuit. Tunc ille super herbam,
 crurib. sursum porrectis extensus iacuit, ibi ut ani-
 craugasides accurrit. ut ei opitularetur (mã efflaret
 Psicharpagem inuasit: agit, ut leo:
 in eum contorsit iuuentam hastam.

Troglody-
tae fuga.

205.

εις τῶν κοιλίας τὸν ἔδοσε: καὶ ἅπαντα διγίκαν
τὰ σκότια τῶν, καὶ ἔντερα, ὁμοίως τῶν ἐχυθῆκαν.
ὁ τρωγλοδυτῆς ἔβλεπε ταῦτα, καὶ ἐφόβηθη
καὶ φυγὰ ἐκ τῶν πόλεμον, τοῦ τρέφοι ἐκρυβήθη.
σεκίνδωσεν δὲ ἠέλε νάβαλη τὸ κορμήτην:
ἀλλὰ τροπή ἠέλεσε νάχει εἰς τὴν ζοήτην.
τότ' ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν ποντικῶν, ἔσχωρως ὁ ἀπ' ὄλης,
ἐπήγει εἰς τὸ σπῆτην, καὶ ἀφῆστές ὄλης.
καὶ τὸν ἦόν τῶν ἐκέρξε, νάλη νάπολεμήση:

Meridarpa-
gis in Ra-
nas ἀριστέα

210.

καὶς τῶν ἐχθρῶν περὶ τὴν ναυδ' εἶξη, καὶ νάποιση.
ὄθως ὁ μερδ' ἀρπαγῶν ὄθασε τὸ ποτάμη:
τ' ἔσθη καὶ ἀδ' ὄμ, ἔλεγε, πολὺ κακὸν νάκαμῆ.
μέσῳ τῶν μέσῳ ἐσχισε καὶ ῥῆ: καὶ σὺ πᾶσι
τῶν ῥάχιμ, καὶ τῶν νόμῶν τῶν, καὶ τὸ κοντὸν ἀρπαξίη.
καὶς τῶν βορθακῶν ἐδ' ῥῆ: καὶ κείνοι ἐπικακτικῶν:
τῶν λίμνην ὄλοι γλήγορα ἐδ' ῥῆ: καὶ κρυφθῆκαν
ἀδ' ὄμ ἐπὶ τῶν βλεπῶν τῶν, ἐκείνης νάλεση:

4. κατὰ τὸ
φθ.
Miseratus
eas Iuppi-
ter, Miner-
uā, aut Mar-
tem, suppe-
tias mittere
cogitat.

215.

ὄθως ἐκείν' ὁ μοναχῶν τῶν ἠέλε νικήση.
τῶν κεφαλῶν ἐκίνησε τὸ ῥῆ: καὶ ἔτῳς κῆξή.
φεῦ φεῦ, τί βλέπῃ σήμερον τὰ μάπαται: φονάξή.
περὶ τῶν με ἐλύπησε ὁ μερδ' ἀρπαξίη τῶν τῶν:
τῶν βορθακῶν τῶν ἀθλίῶν, νάξῳς φονάξῳς ἔτῳς.
ἀλλὰ ἐσπῆσθε ἀθηνῶν, ἢ τὸν ἀδ' ῥῆ: καὶ ἀρῆ:
αὐτὰ τῶν μερδ' ἀρπαγῶν νάπαρῆ τὸ κοντῶν.
ἔτῳς ὁ Δίας ἔλεγε: καὶ ἀρῆς τ' ὄσο κριθῆ.
ὄξῳς χρονίδι, ἢ ῥῆ: τῶν βορθακῶν τῶν πλῆθει,
δὲ μ' δ' ὄμ τῆ ἄθῆνῶν, ἔτε ἐγὼ ὁ ἀρῆς,
βοήθεια νάδ' ὄσμι: καὶ ὄλης δὲ μ' ἀρῆς.
ἢ καὶ ἀθῆλης, σύνταμα ἢ πῆρα σὺ νάπαύση:
τῶν κεραυνῶν σὺ ῥῆ, νάπα: νάκατακαύση
ἐκείνου τῶν ὄμῳ τῶν, βορθακῶν τῶν φονάξῳς:
καθῶς ἐπήγες, κέκαυσε τὸ τῶν σαλμονέα.
ὁ κεραυνῶν σὺ ἔφθηρε, ὄσῳν τῶν ῥῆ: καὶ πᾶσι,
καὶ ἀλλῶν ἐμπερὶ τῶν, καὶ τῶν ἀγέλης γιγαῶν.
ὁ ἀρῆς ἐσιώπησε: καὶ ὁ χρονίδις ἐξέλη,
μεμαθητῶν καὶ μεθυμῶν, τὸ καυστικῶν τῶν βέλη.

Respōdet
mars, po-
tius necesse
esse ut oēs
Dij succur-
rant: aut ut
fulmen Io-
vis expe-
tia-
tur.

220.

πρῶτα ἐβρόντησε, καὶ τῶν ἔρανον τῶν ῥῆ:
ἐπῆται καὶ ὁ κεραυνῶν τῶν γλῶ ἀνατρομάση.
ἀλλ' ἔδ' ἔτῳς ἀφῆσαν οἱ ποντικοὶ τῶν νίκη:
μᾶλλον, ὄσῳν σκῶρπίζῳσι τὰ πῆρα: καὶ οἱ λύκοι:
ἔτῳς αὐτοὶ ἐσκόρπιζαν τῶν μαχικῶν βατράχῳς.
πολλοὶ ἐπῶταν τὸ νερὸν, καὶ κρύβονταν τῶν τρέφῳς.
ὄλης ὄμ τῶν ἐσφάζαν: καὶ ὁ Δίας πάλι
δ' ὄμ τῶν ἐσελε, καὶ ἔδ' ἐβοήθεια ἀλλῆ.
γένετ' ἐξ ἀφῆνης ἐπέψε, μ' ἀλαζονία μεγάλη.
ὄπισθ' εἰς ταῖς πλάταις τῶν, ἐξῆσεν τὸ κεφάλῳ.
εἶχασιν καὶ τὰ μάπαταις τῶν πῆρα πῆρα:
ὄκτῳ πῆρα ἔχασιν, ἐρατῶν ἐπερπαθῶσαν.
ἦσαν καὶ ψαλιδ' ὄσμοι: σπληνῶν τὸ σῶμα εἶχαν
γιατί τῶν ὄλοκόκαλοι σῶμα πῆρα δ' ἔχασιν.
εἶχαν τῶν ῥάχιμ ἐρογγυλήν, ἰκαθαρῆς τῶν πλάταις
τῶν νύχια εἶχαν ζύμηται, σῶν τῶν ῥῆ: καὶ οἱ γᾶταις.

Fulmē Iup-
piter iecit,
sed frustra.

225.

εἶχασιν καὶ τὰ μάπαταις τῶν πῆρα πῆρα:
ὄκτῳ πῆρα ἔχασιν, ἐρατῶν ἐπερπαθῶσαν.
ἦσαν καὶ ψαλιδ' ὄσμοι: σπληνῶν τὸ σῶμα εἶχαν
γιατί τῶν ὄλοκόκαλοι σῶμα πῆρα δ' ἔχασιν.
εἶχαν τῶν ῥάχιμ ἐρογγυλήν, ἰκαθαρῆς τῶν πλάταις
τῶν νύχια εἶχαν ζύμηται, σῶν τῶν ῥῆ: καὶ οἱ γᾶταις.

Ergo can-
cros mittit.

Ventri vulnus dedit: unde omne exijt
iecur eius, & intestina, ante ipsum effusa sunt.
Troglodyta videbat hæc, ac metuit:
& fugit è pralio, in fossamq; se abscondit.
In periculum noluit conycere corpus suum:
sed dedecus maluit habere per vitam suam.
Tunc quidam de Muribus, seorsim ab omnibus,
abijt domum suam, relictis illis omnibus.
Et filium suum vocavit, Veniret ad pugnandum:
in hostes facinus ut monstraret, & faceret.
Statim Meridarpax peruenit ad flumen:
Ranis, sicut dicebat, ut multum mali inferret.
Per medium scisit nucem: & icgit
icergum humerosq; suo, & lanceam rapit.
Ad Ranas cucurrit: illaq; exterrita sunt:
in paludem cuncta celeriter currere, sese abdere.
Si non prouidisset Iuppiter, illorum ut miseretur:
cunctas ille solus vicisset.
Caput quassavit Iuppiter, & sic clamat.
Heu heu, quid cernūt hodie oculi mei? Vocifera-
Nimum quā me contristat Meridarpax iste: (sur.
Ranas miseras qui trucidat sic.
Sed age mittam Minervam, aut fortem Martem:
ipsi Meridarpari ut eripiat lanceam.
Dixit Iuppiter: Mars verò ei respondit.
Mi Iuppiter Saturnie, scito: Ranarum exercitus,
non potest Minerva, nec ego Mars,
auxiliū prestare nisi cunctos nos acceperis.
Aut etiam, si vis, mox dolor tuus ut cesset:
fulmini tuo impera, ut eat combustum
illum crudelissimum Ranarum interfectorem:
sicut aliquando iuisti, & combustisti Salmonea.
Fulmen tuum perdidit, sicut hoc sciunt omnes,
alias etiam antea, ut, feros illos Gigantes:
Tacuit Mars: tum Saturnius mittit.
ira & furore concitus, urens suum telum.
Primum tonuit, mox cælum concitat.
Deinde & fulmen terram tremefacit.
Sed ne tum: quidè persequi deslitterunt Mures victo
sed patius, cum dispergunt oncs lupi: (riam:
sic ipsi dissipauerunt bellicosas Ranas:
Multe ceciderūt in aquā, et se in fossis abdicere.
Omnes ferè illas iugulassent: nisi de nullo Iuppiter
opem ipsis misisset, & subsidium nouum.
Genus quoddā repente summisit, valde elatè ince-
Retro in humeris suis habebant caput. (dens.
Habebāt oculos suos in pectoribus, quib. cernebant:
oculos pedes habebant, obliquè incedebant.
Erant & foficulis in ore instructi: dura corpora ha-
ga toti offei nec carnib. vllatenus vestiti. (bebāt:
Habebāt dorsum rotundū, splendentes in humeris.
Vngues gerebant acutos, sicut gerunt feles.

Erant

E. Γ. Δ. της Κ. Π. ΙΩANNINA 2008

εἶσαναι καὶ δὴκέφαλοι· εἶσαν κ' ἠώρις χέρια·
 τὰ στήματά τ' ἐκοπίαν, σὰν κέπιν τὰ μαχέρια·
 230. οἱ νόμοι τ' ἐλάμπασιν, ὡσὰν σιδερόμενοι.
 ὄπισθ' ἀφ' αἰνῶν, ὡς ἂν ἀρματωμένοι.
 τίπας λογῆς παράξενοι, ἐφάθησαν ἐκείνοι·
 ὅποισι ὄνομά ζονται καὶ λέγονται καρκῖνοι.
 τῶν πηλικῶν ἐκόπιον ἄραϊς, καὶ τὰ πόδια·
 ἐκόπιον κ' τὰ χέρια σὺν, ἐπ' ἄταρ τὰ κνήμια.
 φόβον πολλὸν οἱ πηλικοὶ ἐλάβασιν, καὶ φύγαν·
 καὶ πλέον δ' ἐμ' αἰήμεναι· μασκόρπισαν, ἐπήγαν.
 καὶ τότε καὶ ὁ ἥλιος ἔδυσε, καὶ κρυβήθη·
 κείσ' ἑνὴν ἡμέραν ἔπαυσε ὁ πόλεμος, κ' ἐλύθη·

Fuga mu-
riū & belli
hūis.

ΤΕΛΟΣ.

Erant quoque bicipites: & sine manibus erant:
 ora ipsorum scindebant, sicut scidunt gladij.
 Humeri eorum splendebant, tanquam ferrati.
 Eminus apparcebant, quasi essent armati.
 Hunc ad modum monstrasti, apparuerunt illi:
 qui nomine suo dicuntur cancri.
 Muribus hi amputabant caudas & pedes:
 Amputabant & manus eorum, unde excidebant
 Meiū magnū accepere Mures, & fugerūt: (hasta
 amplius non restitabant: sed dispersi abibant.
 Tunc Sol ad occasum perueniens, abditus est:
 & uno die bellum desit diremptum.

FINIS.

IN

